

Min **KONE** *er* **HUSAR**

Marquærite **VIBY**

MARGUERITE VIBY

som sprælsk
og munter
Husar.

som yndig Brud.

Carl Johan
Holst.

Isenesat af:
Emanuel Gregers.

Musiken er af:
Kai Normann Andersen.

Manuskriptet er af:
Axel Frische - Fleming Lyng

Efter Werner Nielsens
„Den første Nat“.

PERSON-

Direktor Eilertsen
Karoline Mathilde, hans Kone...
Mona, deres Datter
Carl Johan Holst
Fætter Anton
Ritmester Brummer
Premierløjtnant Storm
Overofficiant Høgfelt
Valde, Menig Husar
Stine, Stuepige
Anna, Stuepige
En Kokkepige
Premierløjtnant Lange.....

Direktor Eilertsen.

MIN KONE ER HUSAR

Ritmester
Brummer

Premierløjtnant Storm

Spillet af:
Teddy Petersens Orkester.

Sangteksterne er af:
„Ærbødigt“.

Optaget af:
A/s Nordisk Films Kompagni

Overofficiant
Høgfelt.

LISTE:

..... Sigurd Langberg
..... Susanne Friis
..... Marguerite Viby
..... Knud Hallest
..... Elith Foss
..... Rasmus Christiansen
..... Eigil Reimers
..... Carl Fischer
..... Henry Nielsen
..... Ingeborg Pehrsson
..... Gorma Haraldsted
..... Mette Bjerre
..... Alex Suhr

Valde,
Menig Husar.

Fætter Anton.

MIN KONE ER HUSAR

*M*ona Eilertsen kører i sin Bil ind ad Strandvejen — paa Vej til Husarkasernen, hvor hun faar sine daglige Ridetimer. En anden Bil kører op ved Siden af hende. Det er *Karl Johan Holst*, der er kørt efter Mona og nu benytter Lejligheden til at fri til hende. Side om Side kører de hen ad Vejen og udveksler Tanker om Kærlighed i Almindelighed og deres egen i Særdeleshed — og spærrer ganske for Færdslen. Og først da Mona har givet Karl Johan sit Ja, kan Bilen bag ved faa Lov til at slippe forbi. — Det viser sig at være Færdselspolitiet ivrigt optaget af at skrive deres Numre.

Monas Fætter, Anton, tager ogsaa Ridetimer paa Husarkasernen. Han kender Monas Passion for Ridning og haaber at kunne gøre Indtryk paa hende til Hest — hvad der ikke er lykkedes ham til Fods. Men Udsigterne derfor er ikke store, da Anton har meget svært ved at blive enig med Hesten, hvor meget Ridelæreren, Oversergent Høgfelt, saa skælder og bander. —

Premierløjtnant Storm staar i Kasernegaarden, da Mona passerer ham. Interessert kigger han efter hende, og da en Staldkarl netop kommer med hendes Hest, springer han galant til og hjælper hende op. Men da han spørger om de ikke senere kan mødes, fejler hun ham leende af.

Det er Monas og Karl Johans Bryllupsaften. Man er ved Middagen paa Philipsdal, Direktør Eilertsens store Ejendom lidt udenfor Byen, Familien er samlet, og Direktør Eilertsen holder Talen for de unge, der lykkelige og bevægede lytter til de mere velmente end bevingede Ord. Ganske vist er der et Skaar i deres Lykke, at Karl Johan næste Dag skal ind og

være Soldat i fire Uger, og opfriske hvad han har lært i sin Rekruttid, men det tænker de ikke paa nu. De har hinanden, og de skal nu som nygifte drage ind i deres nye Hjem.

For Fætter Anton er Monas Bryllup et haardt Slag. Han har ikke kunnet faa sig selv til at deltage i Festlighederne — og medens den øvrige Familie er samlet paa Philipsdal, staar Anton beklemt udenfor den lille Villa, der skal være de unges fremtidige Hjem. Han ringer paa for at aflevere sin Gave — de tolv Hummergatter — og lukkes ind af den gamle Pige — Stine — og med Sorg i Hertet gaar Anton rundt i Stuerne. Her skulde han have været lykkelig med sin elskede Mona! Og da Stine med nogen Betænkelighed ogsaa viser ham Soveværelset, da er det ham næsten for meget. Skyndsomt lægger han sin Gave under Hovedpuden og forsvinder af Sted til Kasernen, for ogsaa *han* skal ind som Soldat.

Under en Regn af Taarer, Lykønskninger og Risen-gryn forlader de unge Philipsdal. Monas Mor, Karoline Mathilde, græder som et helt Nigaria, men endelig er Afskeden slut, og Mona og Karl Johan kører hjem til sig selv. Lidt lettede aander de op — nu er de alene, *endelig!* — Men *Stine* er der, og hun er ikke saa nem at blive af med. Ogsaa hun maa have Luft for sin Bevægelse og Rørelse. Omsider lykkes det ogsaa at faa hende væk, og Mona og Karl Johan kysser lykkelige hinanden. Da banker det paa Døren. Stine meddeler, at en Husar er derude. Han skal have Karl Johan med sig. Og stor bliver Bestyrtelsen, da det viser sig, at Karl Johan har set galt paa sin Indkaldelsesordre. Det er ikke *i Morgen* han skal møde, men *i Aften*. I Aften deres *Bryllupsaften!* Karl Johan maa af Sted, men lover den fortvivlede Mona at komme igen om en Time, bare han kommer hen paa Kasernen og faar forklaret Oversergent Høgfelt Situationen,

Naar Lærken synger,
naar den søde lille Drossel slaar,
det betyder, at de hver en sød
lille blød Møge kikker
og naar Støren gir et lille Pift,
det betyder, at nu blir de to
hver for sig altså gift.
Men om vi fløjter og sukker
med omme Suk og blide Ord
saa hjælper det os ikke Spor.
Naar Lærken synger
og den søde lille Drossel slaar,
er de sammen, ak, men Du og jeg
hver for sig ene gaar.

REFRAIN
p.
Der skal Sioo til,
men det har man aldrig Lov til.
Slaa Skiven i Sædet
og smit saa lidt i Stedet.
Der skal Sioo til,
men det er De vel for floo til.
Hr. Hansen dog, Hr. Hansen dog,
lad os nu faa lidt Sioo.

For en Bof og en Dram og en Skraa
kan Soldaten altid faa hos Magdalene.
Hois i Kantonement du skal gaar,
da Kræfter faar,
naar først du gaar
til Magdalene.
Hun Frikadellemad servere vil for dig.
Ber du om et Kys, saa s'r hun, Nej,
men en Bof og en Dram og en Skraa
det kan du altid faa.

Jeg er Krykhusar,
den er aabenbar,
skont jeg har aldrig været paa Session.
Saa man tænker sig
i Grunden ej,
at man ligge skal ved første Eskadron.
Jeg elsker jeg, disse her
Dog syt's jeg, disse her
skal ligge jeg maa,
Til Kajs kan det gaa.
saadan kan det gaa.
Jeg er Krykhusar,
den er aabenbar,
intil jeg skal i Slao,
Hois jeg skal i Tran,
jeg er Kongens første Krykhusar til Hest

saa skal det nok klare sig. . . Stine trøster Mona efter bedste Evne, men gør kun ondt værre da hun fremstiller hvad der vil ske, hvis Karl Johan svigter sit Fædreland for at holde sit Løfte til Mona og komme tilbage. Han vil komme for en Krigsret — han vil blive skudt — alt med det Resultat, at Mona kører hen paa Kasernen for at sige sin elskede Mand, at han bare skal blive der, og ikke tænke paa *hende*.

En Bil krydser hende paa Vej til Kasernen, og i den sidder Karl Johan paa Vej *hjem!* Han har med stort Besvær faaet Høgfelt til at hjælpe sig, saa han først behøver at møde næste Dag. Og nu er Mona paa Kasernen. Temmelig forvirret gør hun sin Entre paa Belægningsstuen — og Soldaternes Forvirring ved Synet af hende er ikke mindre — Høgfelt forklarer hende Sammenhængen og Mona skal lige til at stikke af igen, da Aften-Inspektionen nærmer sig ude paa Gangen. Hvad nu? Der mangler jo en Mand! Der er en *Seng* for meget og en *Soldat* for lidt! Det er Mona ikke længe om at klare. Hun smutter op i Sengen. Dynen op til Næsen — og saa er den i Orden. Men værre bliver det, da Retræten i det samme blæses. Ingen kan forlade Kasernen uden Nattegn og et saadant har Mona absolut ikke. Hun maa blive paa Kasernen — tilbringe sin Bryllupsnat paa en Belægningsstue sammen med tolv indkaldte Soldater. Men en bedre *Vagt* kan ingen Kvinde ønske sig. Da den fulde „43“ gør Mine til at „skæve“ mens Mona er ved Afklædningen, er de andre straks over ham. Alle kappes de — og ikke mindst Anton — om at være hendes Ridder — Med et lykkeligt Smil om Munden sover Mona ind i den haarde Soldaterseng i Bevidstheden om, at hun derved redder sin Mand fra alskens Ulykker — Og Karl Johan! Ja, han tilbringer Bryllupsnatten med at trave op og ned ad Gulvet — fortvivlet ventende

— et Bytte for alle mulige Anelser og Tanker. Og da Svigerforældrene tidlig om Morgen indfinder sig for at tage Afsked med ham, inden han skal ind som Soldat, har han meget vanskeligt ved at bekæmpe sig og faa dem til at tro, at „Mona er i Badeværelset“. For sige dem, at deres Datter har tilbragt Natten paa en Belægningsstue, det mener han dog er for risikabelt.

Endelig om Morgen mener Mona, at hun kan stikke hjem. Men Høgfelt siger, at hun maa stille til Appellen, ellers vil det blive opdaget. Og det bliver det alligevel. For ved Appellen genkender Premierløjtnant Storm hende, kalder hende til Side — men giver efter for Monas indtrængende Bønner om intet at røbe. Han har øjensynlig sine egne Tanker derved, og det passer godt, da Mona bliver taget til Oppasser hos Ritmester Brummer — faar Ordre til at følge ham, hvor han gaar og staar. Høgfelt river sig fortvivlet i Haaret. Hvad skal dette her dog ende med? Og nu skal Delingen ovenikøbet paa Felttjeneste! — Mona har set sit Snit til at ringe hjem til Karl Johan og fortælle ham sine mærkelige Hændelser — og da Delingen med Brummer og Storm og Mona i Spidsen rider ud af Kasernegaarden, skimter vi Karl Johan, der fortvivlet pønser paa, hvorledes han skal klare Situationen og komme til at skifte Uniform med sin Kone, der rider der — højt til Hest — som *Husar!*

Mona bliver trofast paa sin Post. Ride, det kan hun nemlig. Det er værre med Huggeøvelserne og Stroppeturene — og allerværst bliver det, da Delingen indkvarteres paa Philipsdal! Hvad vil Forældrene sige, naar hun som Husar gør sin Entre i Hjemmet, som hun den foregaaende Aften forlod som lykkelig Brud? — Naa, til alt Held er de ikke hjemme — og Pigerne i Køkkenet beroliger hun — det er

jo bare en lille Spøg det hele — og højest spøgefuldt udvikler det sig — ikke mindst da Karl Johan følger efter og kommer ind paa Philipsdal — og gennem Nøglehullet i Spisestuedøren ser Mona i Kredsen af gemytlige Officerer — med en lille munter Streg paa — syngende en Soldatervise for dem, da er hans Raseri ved at tage Magten fra ham — navnlig da Premierløjtnant Storm utilsløret lægger an paa hende og faar hende ind paa sit Værelse — da indfinder Karl Johan sig og forklarer Storm, at han gør bedst i at holde sig lidt paa Afstand — og forøvrigt holde sin Mund om Historien. For hvad vil Ritmesteren mon sige til, at hans Premierløjtnant hele Tiden har vidst, at en af *Husarerne* var en Pige! — Storm indser, at han hellere maa bringe Affæren i Orden; men inden det endnu er lykkedes Mona at komme ud af Uniformen, indfinder Forældrene sig — højest forbløffede ved Synet af Datteren — Men alt klarer sig ved Ritmesterens Mellekomst. Han har anet Sammenhængen — og med et Smil giver han Karl Johan — sin nye Oppasser — Orlov til *næste Morgen*.

**PRODUKTION OG UDLEJNING:
A/S NORDISK FILMS CO.**

EMIL KRISTENSEN, KØBENHAVN

